

מי "רצח" את מי: השחקן או המפיק?

זמן כבר לא היתה שערוריה אמיתית בחיי התיאטרון בארץ. הסיבה לכך נעוצה אולי בעובדה שבצעם אין כל כך הרבה תיאטרון בארץ. אבל ככל שיש פחות תיאטרון כך יש יותר שערוריות. בהתחלה היתה לנו שערורית מלכת ה- אמבטיה. אחריה באה שערורית אריק לביא, שסולק מהצגת טירי זאק ברז ערב הצגת הבכורה בה עמד לככב, אחרי שהשמיע כמה ביטויים קולינאליים כלפי הבמאי והשבוץ התפוצצה שערורית הבלש. מחזה

גודיק היה צריך להבין שיש לו כ עניין עם בן-אדם. לא עם מכונה. ה לא יכול להכתוב לשחקן את קצב ההו הו הו לא היה חשוב לו כלום מלבד תאריך פרמירה. אפילו לא צילצל אלי לשאול א אני מרגיש אחרי שהתמוטטתי. הסתבר הו החליט לשים בתפקיד שלי את מי אשרוב, שהיה כל הזמן בחזרות והספ ללמוד את הטקסט שלי. במקומו של מי שחקן יוסף שלוח.

נורא. גודיק עמד כל הזמן על הראש ו- האיץ בנו למהר כדי שנספיק להצגת ה- בכורה. הוא לחץ על הבמאי והבמאי לחץ עלי. "אחרי שבועיים וחצי של חזרות היה ברור לי שלא אהיה מוכן להצגת הבכורה במועד שנקבע מראש. זה פשוט לא היה יתכן ואפשרי. הבעייה לא היתה של למי דת הכמות העצומה של הטקסט, אלא של עצם המשחק. הרגשתי שבצורה כזו אני לא יכול להופיע. היושר האמנותי שלי לא

חיוזה וסרטים בחו"ל: "הצרות התחילו כבר מהיום הראשון. קיבלנו את הטקסט של המחזה ביום בו החלו החזרות. כך ש לא היתה לנו כל אפשרות ללמוד את ה- טקסט ולהתכונן קודם. צריך להבין שזה מחזה הנמשך למעלה משעתיים ובו מוטל על שחקן אחד לשחק כמעט שלוש רבעי מהטקסט. זהו תפקיד הסופר במחזה. ש- הוטל עלי. "זהו תפקיד שקסם לי מהרגע הראשון. הוא כאילו גולד בשבילי ונתפר לפי מידו



השחקן יצחק שילה: הכסף של גודיק לא יקנה את נשמתו!

חבל, זה היה תפקיד שנורא רציני א אבל גם באהבה הכי גדולה יש לפי מים אכזרות. מה שכואב לי אלה הפירס מים שהפיץ גודיק בעיתונים כאילו ה הייתי מסוגל ללמוד את התפקיד וכאמי הודיתי בכשלוני להתגבר עליו. מה הו חושב? הוא רוצה להציג אותי כסניל?"

הירשה לי להשלים עם כך. אני לא זונה שמוכר את היושר האמנותי שלו בשביל כסף. הכסף של גודיק לא יכול לקנות את הנשמה שלי. "הודעתי לגודיק שלא אוכל להיות מוכן לתאריך שקבע. הוא לקח ממני את הטקסט והודיע שיחפש שחקן אחר במקומי. יצאתי לנוח מהמאמץ שבין-הוד. היה לי העתק של הטקסט, שרשמתי בכתב ידי פשוט

חי. אהבתי אותו מהרגע הראשון. הרגשתי שזה עשוי להיות התפקיד של חיי. אני שחקן רציני. מעולם לא הופעתי בחלטור-רות. עבדתי על התפקיד בכל הרצינות ו- החשיבות שייחסתי לו. "הטקסט עצמו, בתרגומה העברי של תרצה אתר, אינו קל. יש המון בעיות של צריך להתגבר עליהן. אבל מתחילת ה- עבודה התעוררו קשיים. המתרגמת לא

לשניים העומד להיות מוצג בתיאטרון גיורא גודיק. כאן נעשה הפיצוץ שלבים שלבים. תחילה באה לפני שבוע הודעה מטעם המפיק גיורא גודיק בה נאמר כי אחרי שאחד משחקני ההצגה, יצחק שילה, לא הצליח להתגבר על הטקסט וללמוד אותו בעל-פה, הוא שוחרר מההצגה. אולם כעבור שבוע נסמר כי שילה חזר להצגה. לא עברו יומיים ושילה בחוץ. הפעם נאמר כי הוא התמוטט במהלך החזרות. שמועות ורכילות החלו סביב הצגת בלש, עד שהתעלומה סביבה נראתה כעלולה להיות מותחת יותר מה- מחזה עצמו.



המפיק גיורא גודיק: "אינני מוסד צדקה - שילה הוא חולה!"

לי טענות אל שילה, כי הוא פשוט בן-אדם חולה. אם כולם יכולים לסבול את האקלים החם, כולל בני קילוס, שאינו ישראלי, אין גם שילה צריך היה לסבול אותו, מה עוד שאיננו עומד בהתנדבות... גם לא בשביל פרוטות. בשביל העבודה שלו הוא היה צריך לקבל שתי משכורות של ראש-ממשלה פלוס משכורת של שרי-ביטחון. אבל שילה אינו מסכים עם טעונוני של גודיק. אמר שילה השבוע: "ייתורי לא נעשה מתוך חוסר-אונים כשחקן, כפי ש- גודיק מנסה להציג זאת, אלא מתוך אחריות מקצועית. לא רציתי לעבוד בתנאי לחץ ופאניקה ולא רציתי לעשות פשרה עם מצפוני האמנותי ואחריותי כלפי הקהל."

אהבתי את התפקיד הזה. לכן המשכתי לעבוד על התפקיד, למרות שידעתי שאני בחוץ." "הפכתי הרבה כסף" "עבור שבוע" ממשוך יצחק שילה בסיפורו, "התעניינתי אם מצ-או שחקן אחר. כשהתברר לי שלא השיגו, איני צעתי לחזור ולעבוד על התפקיד. גודיק ידע שאפילו אם ימצא שחקן אחר, הוא לא יספיק להתגבר על החומר עד לתאריך ש- נקבע לבכורה. בלית ברירה הסכים להחזיר אותי. חזרתי לעבוד בבנין הפועל. כעבור יום התמוטטתי על הבמה.

היתה נוכחת בחזרות כדי לתקן את ה- פעון תיקון. חוץ מזה עבדנו בתנאים נור-אים. בחום של אוגוסט עבדנו על במת אלהמברה. אף פעם לא הפעילו שם את מיווג האוויר בשעת החזרות. אחרי שהתלו-נו על החום הנורא, נתן גודיק פעם אחת הוראה להפעיל את המזנונים. למחרת שוב לא הפעילו אותם. "אחר כך העבירו אותנו לעשות חזרות, מבוקר עד ערב, בבית-הפועל שעל חוף ה- ירקון. החום שם היה נורא עוד יותר. בחזרות הייתי לבוש בתחמונים בלבד ו- אפילו לא היה שם שתייה. עבדתי שם כולי נוטף זיעה. מעולם, בקארירה שלי כשחקן, לא עבדתי בתנאים כאלה. זה היה

אולם בדרך לפיענוח התעלומה התגלו כמה תופעות הראויות לתשומת-לב.

חזרות בתחמונים

ג יורא גודיק, מנכ"ל המחוז ב-ישראל, גמר את הסוס עם המחזות המוסיקליים שלו. אחרי שהגיע למסקנה כי אין עוד עניין מסחרי בהעלאת מחזות מוסי-קליים, החליט לעבור לשטח התיאטרון, להפיק מחזות דרמטיים מיעוטי משתתפים, שנוסו כבר בהצלחה בחו"ל. בלש, דרמה של רצח ומיסתורין רבת תהפוכות, הוצגה בהצלחה גדולה במשך שנים בלונדון. גודיק, שהוכיחה להצגה ב- ידיו, החליט להעלותה בישראל. הוא שכר את הבמאי היי קילוס, זה בחר את צוות שני השחקנים בהצגה - יצחק שילה ומישה אשרוב. ביום בו החלו החזרות נקבע כבר תאריך הבכורה - בתום חודש ימי חזרות. עוד לפני שצמד השחקנים עשה את צעדיו הראשונים, כבר פורסמו מודעות בעיתונים. אלא שגודיק שכח שהפעם אין הוא מפיק מחזה מוסיקלי, המבוסס בעיקר על תפארת רות, מוסיקה ורקדנים והוא עוסק הפעם בשחקנים - בני-אדם. סיפר יצחק שילה, מותיקי התיאטרון ה- ישראלי, לשעבר שחקן האמרי וכיום שח-קן עצמאי, שהייתה להופיע בתוכניות טל-

הוכנסה לחם מאוחר יותר. עד המלך. הפעם החליט ברגר לא שתוק עוד. "אם נכנעים לסחטנים זה כמו בור ללא תחתי". הוא הגיש תלונה למ- שטרת באר-שבע נגד שני בעלי המכולת. המשטרה האשימה אותם בקבלת טובת הני-אה תמורת כיפור על פשעים. לפי החוק גם המשלם כסף לסחטנים תמורת העלמת עבירה הוא ערויין, אולם במקרה זה לא יועמד ברגר לדין, ישמש כעד המלך במש-פטם של שני בעלי המכולת. "מה שמעניין", אומר ברגר, "הוא ששני בעלי המכולת האלה ממשכים לקבל לחם ממאפייית. אבל מאז הגשתי את התלונה נגדם במשטרה לפני איבוע חודשים, אין להם טענות נגד הלחם. מתאם נעלמו כל הניקיים וכל המחסים מכיכרות הלחם."

חם דרש בנימין לא פחות מ-500 ל"י. ברגר סירב לשלם. בנימין הודיע שיגיש תלונה למשרד הכריאות. ברגר עוד לא נרגע מגסיון חסיטה זה ולמחרת כבר הו-פיע בפניו בעל המכולת השני משכונה ד, עמרם ביטון. הוא מצא הפעם בכיכר הלחם לכלוך וסגרייה. בניגוד לבנימין לא דרש ביטון כסף, אלא פיצוי בצורת 100 כיכרות לחם חיים. תשלום זה היה ברגר מוכן לשלם. התלונה שהגיש בנימין למשרד-הבריאות על מציאת המחט בלחם לא הוגשה בשמו, אלא ע"י הקונה פחימה זוערה שטענה כי בתה מצאה את המחט בסנדביץ שנטלה עמה לבית-הספר. בדיקה מעבדתית שנערכה במשרד-הבריאות לא העלתה כל הוכחה שהמחט אמנם נאפתה יחד עם הבצק, ולא

כה במשפט עם כל ההשלכות המקובלות. מחט בערימת השחת. לא עבר יום אחד ובעל מכולת אחר משכונה ד' התיצב בפני ברגר. הפעם היה זה עמרם ביטון. גם הוא החזיק כיכר לחם ומקק, וגם הו-דרש 50 ל"י תמורת אי הגשת תלונה למש-רד-הבריאות. שני מקקים בכיכרות הלחם של מאפייית, נראו לברגר כשילוב מקרים יוצאי-דופן. הפעם סירב לשלם את הסכום שנדרש, אך סיפק במקומו לביטון חיים 50 כיכרות לחם שמחירם 16.60 ל"י. עברו כמה שבועות ובעל המכולת אברהם בנימין שוב הופיע אצל ברגר. בידו האחת החזיק כיכר לחם אבל בידו השניה החזיק הפעם מחט. "תראה מה מצאתי בלחם שלי!" זעק בעל המכולת. מחירו של גיוק בלחם הוא 50 ל"י, אבל תמורת מציאת מחט בל-

הגדולה במאפיות באר-שבע, המעסיקה כ- 80 עובדים. בידו האחת החזיק כיכר לחם ובידו השניה מקק. "את זה מצאתי בלחם שלי", זעק אברהם בנימין, כשהוא מונפף את המקק מול אפו של ברגר. "אי אפשר לעמוד על יד כל עובד במי-אפיה ולשמור עליו", הסביר ברגר מאוחר יותר. "קורה לפעמים שגופים זרים נכנסים לבצק למרות כל המיתקנים החודשים. בדרך כלל, כשקונה מוצא גוף זר בלחם שלו, מתסדרים איתו. אבל אם בעל מכולת מוצא משהו, הוא מתחיל לסחוט". ברגר ידע שאברהם בנימין יכול להגיש נגדו תלונה למשרד-הבריאות. הוא יועמד למשפט ויתכן שייקנס בסכום של 50 ל"י. הוא הצדיק לשלם את 50 הלירות בעל המכולת ולמנוע עצמו את הטרדה הכרו-